

Arrest

nr. 245 018 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2019 werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.07.2009 met een D-visum als student naar België, op 31.11.2009 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart als student geldig tot 31.10.2010. Betrokkene legt ter staving van haar verblijf als student bij een vorige aanvraag, een diploma, een certificaat Universiteit Luik en resultaten van verschillende opleiding voor. Doch blijkt uit het dossier dat betrokkene niet de nodige documenten had voorgelegd bij de aanvraag tot verlening. Betrokkene wist dat ze haar regelmatig verblijf verkregen had op basis van haar studies en wanneer zij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging, er ook een einde werd gesteld aan haar regelmatig verblijf. Bovendien werd haar op 24.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 14.08.2015 diende betrokkene een aanvraag 9bis in ook deze werd geweigerd, betrokkene werd opnieuw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten betekend op 20.10.2015. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Kameroen een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou gelegen zijn. Zij haalt aan dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leeft integraal deel uitmaakt van het begrip privé-leven. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene staat haar persoonlijke en sociale banden met verschillende aanbevelingsbrieven van personen die haar kennen via de kerkgemeenschap, vzw N.L.A. (...) en vzw A.M.B. (...). Doch bewijst betrokkene onvoldoende dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet

als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt verder aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben met Kameroen. Betrokkene beweert ook vervreemd te zijn van haar land van herkomst. Het lijkt ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden, of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Bovendien dient er ook nog opgemerkt te worden dat het de persoonlijke keuze van betrokkene was om na haar verblijf als student hier illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van enige opzettelijke of manifeste fraude in hoofde van verzoekers, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkene, dat ze actief is als vrijwilligster, dat uit de verklaringen zou blijken dat zij onmisbaar zou zijn de kerkgemeenschap omdat ze dag en nacht klaar staat, dat er talloze verklaringen worden voorgelegd omtrent haar vrijwilligerswerk, haar humanitaire werk en de christelijke overtuigingen die ze in de praktijk brengt, dat zij een waardevolle aanvulling voor de gemeenschap zouden zijn, dat ze erg gewaardeerd zou worden door haar omgeving, dat ze Nederlandse taallessen heeft gevolgd en dat ze werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 18 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adsturing van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

3. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op de aangehaalde elementen door verzoekster, in het bijzonder haar langdurige binding en verblijf in en met België.

Verzoekster kwam op 29 juli 2009 met een studentenvisum op een legale manier naar België toe en verbleef sindsdien onafgebroken in België. De A-kaart van verzoekster had een geldigheidsduur tot 31 oktober 2010, hetgeen erop wijst dat zij eerder een legaal verblijf had. Uit het administratief dossier, mede aan de hand van voorafgaandelijke aanvragen tot het verkrijgen van een machtiging van verblijf in het Rijk, blijkt het langdurig verblijf van verzoekster in België.

Door verweerder worden deze elementen evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing stelt verweerder direct: "Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1). Door verweerder wordt gesteld dat verzoekster wist dat zij zonder legaal verblijf in het land verbleef en niettemin geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt onomwonden: "Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven". Het langdurig verblijf verzoekster in België sinds 29 juli 2009 kan daarom volgens verweerder "dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering), waardoor er vervolgens niet wordt geoordeeld of het voor verzoekster, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Ook verderop in de bestreden beslissing kan deze vaststelling worden gemaakt. Door de gemachtigde wordt namelijk gesteld als volgt op pagina twee van de bestreden beslissing: "Bovendien dient er ook nog opgemerkt te worden dat het de persoonlijke keuze van betrokkene was om na haar verblijf als student hier illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 2).

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster is vnj om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, indien de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden buitengewone omstandigheid omdat ze het resultaat zijn van de "eigen houding" van verzoekster, met name door geen gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en zonder legaal verblijf in België woonachtig te zijn, vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Verweerder dient daarom te oordelen of de het langdurig verblijf van verzoekster in België (sinds 29 juli 2009) het voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat door de gemachtigde niet wordt geoordeeld of het voor verzoekster, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het langdurig verblijf verzoekster in België sinds 29 juli 2009 kan volgens verweerder immers "onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering) - omdat zij volgens verweerder zonder legaal verblijf in België woonachtig is en zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze elementen uitsluiten omdat ze het resultaat zijn van de "eigen houding" van verzoekster, met name door geen gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en zonder legaal verblijf in België woonachtig te zijn, schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verweerder sluit dit element derhalve uit, zonder verder onderzoek te voeren naar de vraag of het voor verzoekster, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Een schending dringt zich hierom op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door verzoekster werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangehaald dat zij houdster is van een Master Diploma in Governance and Development Policy. Zij heeft ook haar pastorale opleiding afgewerkt. De meeste studies volbracht zij in Kameroen, maar zij studeerde ook in China (voor een duurtijd van vijfjaar), alvorens zij naar België is toegekomen om verder te studeren. Door de levensloop van verzoekster heeft zij kennis kunnen nemen van verschillende culturen.

Verzoekster is zeer sterk verbonden met het verenigingsleven. In deze verenigingen speelt verzoekster een prominente rol en heeft zij reeds een belangrijke bijdrage geleverd in de uitbouw van verschillende organisaties.

Zij maakt onder meer deel uit van de kerk (de vzw N.L.A. (...)). Verzoekster is daarnaast vrijwilligster in de vereniging vzw A.M.B. (...). Verzoekster sloot zich hierbij ongeveer 5 jaar geleden aan. De vereniging vzw A.M.B. (...) is onder meer actief in de organisatie van ontwikkelingshulp voor Afrika. Verzoekster heeft een belangrijke bijdrage geleverd in de uitgroei van de organisatie, zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte getuigenverklaring van pastoor B.N. (...) (zie stuk 8 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoekster is aanwezig op alle vergaderingen, doet een actieve bijdrage aan de planning en organiseert mede allerlei activiteiten voor de organisatie. Zij wordt daarbij omschreven als een "onmisbare schat" voor de vzw A.M.B. (...).

De pluspunten van verzoekster, zoals blijkt uit de bijgebrachte documenten in de stukkenbundel bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn onder meer haar organisatorische talenten, haar motivatievaardigheden, betrouwbaarheid en grote gedrevenheid (passie). Zij wordt omschreven als een persoon op wie men steeds beroep kan doen.

De kwaliteiten van verzoekster zijn de organisaties waarmee zij samenwerkt niet ontgaan. De vzw N.L.A. (...) was op zoek naar een geschikte kandidaat als pastoraal medewerker. Verschillende kandidaten werden geïnterviewd, waaronder verzoekster. Na een beoordeling van de geschikte kandidaten, werd door de betrokken organisatie aangegeven dat verzoekster (veruit) de meest geschikte kandidaat is. Zij bewees dit reeds door het vrijwilligerswerk dat zij uitvoerde. Vanuit de kerk wordt dan ook aangegeven dat zij verzoekster in dienst willen nemen en dit middels een contract van onbepaalde duur. Een dergelijk contract werd reeds opgesteld en toegevoegd aan de stukkenbundel bij de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de verzoekende partij worden in de stukkenbundel bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet verschillende getuigenverklaringen voorgebracht waaruit blijkt wat voor een persoon verzoekster is en welke bijdrage zij kan leveren als pastoraal medewerker. De verklaringen werden geschreven door allerlei personen (met diverse achtergronden) die verbonden zijn met de kerk. De verklaringen zijn zeer positief voor verzoekster. Elkeen duidt in zijn of haar eigen bewoordingen wat voor een persoon verzoekster is en wat hij bijdrage is aan de organisatie en de samenleving.

Verzoekster wees dan ook naar het geheel van deze stukken, waaruit buitengewone omstandigheden blijken. Verzoekster benadrukte in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dat het voor haar onmogelijk is om voor onbepaalde tijd terug te moeten keren naar Kameroen voor het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf. Verzoekster kan bovendien onmiddellijk aan de slag gaan, zoals hierboven benadrukt en zoals blijkt uit de bijgebrachte documenten bij de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

5. In de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing bevestigt verweerder vooreerst dat de aangehaalde banden door verzoekster een belangenafweging noodzakelijk maken ("Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst", stuk 1, pagina 1-2).

De verwerende partij bevestigt hiermee zelf dat op een zorgvuldige manier de aangehaalde belangen van verzoekster dienen afgewogen te worden tegen de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, waaronder het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de bovenvermelde feitelijke elementen - dewelke door verzoekster werden aangemerkt als buitengewone omstandigheden - dienen overwogen te worden en op een zorgvuldige wijze dienen beoordeeld te worden.

Het oordeel van de verweerder in de bestreden beslissing is echter geenszins in overeenstemming met deze vereisten. Slechts bijzonder kort wordt aangehaald dat: "Doch bewijst betrokkene onvoldoende dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen", waarna nog op algemene wijze wordt gesteld dat er slechts sprake is van een "tijdelijke terugkeer" onder artikel 8 EVRM.

Een concreet oordeel over de aangehaalde elementen, zonder vermeld onder randnummer 4, ontbreekt in de bestreden beslissing. Verweerder betreft de aangehaalde feiten niet op een zorgvuldige manier in de beoordeling naar het bestaan van buitengewone omstandigheden. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ondergeschikt, indien alsnog zou blijken dat er door verweerder een concreet oordeel zou zijn gevormd over de aangehaalde elementen door verzoekster, zoals vermeld onder randnummer 4, dan wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting werd geschonden aangezien hiertoe een afdoende motivering ontbreekt in de bestreden beslissing.

De vereisten van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering

van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De verwerende partij schendt de artikelen 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM samengelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

6. De gemachtigde stelt vervolgens in de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk" zou zijn dat verzoekster "geen familie, vrienden of kennissen" zou hebben in Kameroen waar "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf" (stuk 1, pagina 2). Verweerder lijkt deze stelling te onderbouwen door te verwijzen naar de tijd die verzoekster doorgebracht in Kameroen in vergelijking met de tijd dat zij verblijf in België.

Het is vooreerst onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes an sich zonder een onderscheid te maken tussen het verleden van verzoekster en de meest recente verblijfssituatie. De gemachtigde stelt kennelijk al jaren van verblijf gelijk (of dit nu in Kameroen was of in België) en weegt deze dan in aantal met elkaar af. Het getuigt echter niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Kameroen). De loutere vergelijking in aantal - van het aantal jaren - voldoet dus niet.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient verweerder de actuele situatie van de verzoekende partij te beoordelen (waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan 11 jaar in België en, als gevolg hiervan, een afwezigheid uit Kameroen van eenzelfde lange duurtijd van 11 jaar).

Net omwille van de meest recente jaren van verblijf van verzoekster, deze in België, is het thans voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is de binding met België die voorop staat, waardoor er weldegelijk een onderscheid moet worden gemaakt door de gemachtigde tussen de verblijfsperiode in Kameroen en België. Verzoekster bracht hiertoe ook verschillende concrete elementen aan (zie de uiteenzetting onder randnummer 4).

Bovendien is de beoordeling van verweerder foutief, aangezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden".

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is derhalve niet relevant of de verzoekende partij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Kameroen waar "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf", zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing. Het is daarentegen de vraag of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet net aan dat het voor haar - gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Kameroen - zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zelfs indien verzoekster "voorkorte tijd zou kunnen verblijven [in Kameroen] in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf", stelt zich nog steeds de vraag of dit voor verzoekster "zeer moeilijk" is, zoals voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze toetsing wordt niet uitgevoerd.

De gemachtigde gaat hierom uit van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden", minstens blijkt niet dat de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing is uitgegaan van de volledige toetsing van het begrip "buitengewone omstandigheden", met

name dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. Als laatste element merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing verweerder stelt dat "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven [in Kameroen] in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf", zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "korte tijd".

De gemachtigde hanteert het criterium "korte tijd" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als een "korte tijd", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "korte tijd" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoekster in deze niet-omschreven periode, een "korte tijd", in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

8. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Een schending dringt zich op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

Omtrent het verenigingsleven, het vrijwilligerswerk bij vzw N.L.A. en vzw A.M.B. en de werkbereidheid van de verzoekende partij, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Kameroen een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou

gelegen zijn. Zij haalt aan dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leeft integraal deel uitmaakt van het begrip privé-leven. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene staat haar persoonlijke en sociale banden met verschillende aanbevelingsbrieven van personen die haar kennen via de kerkgemeenschap, vzw N.L.A. (...) en vzw A.M.B. (...). Doch bewijs betrokkene onvoldoende dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

en

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkene, dat ze actief is als vrijwilligster, dat uit de verklaringen zou blijken dat zij onmisbaar zou zijn de kerkgemeenschap omdat ze dag en nacht klaar staat, dat er talloze verklaringen worden voorgelegd omtrent haar vrijwilligerswerk, haar humanitaire werk en de christelijke overtuigingen die ze in de praktijk brengt, dat zij een waardevolle aanvulling voor de gemeenschap zouden zijn, dat ze erg gewaardeerd zou worden door haar omgeving, dat ze Nederlandse taallessen heeft gevolgd en dat ze werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Door louter te stellen dat een afdoende motivering omtrent voornoemde elementen in de bestreden beslissing ontbreekt indien blijkt dat er door de verwerende partij een concreet oordeel zou gevormd zijn over de door haar aangehaalde elementen – wat wel degelijk in de bestreden beslissing is gebeurd, zoals zal blijken uit wat volgt – maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Immers blijkt uit de aangehaalde motieven dat de verwerende partij omtrent het verenigingsleven, het vrijwilligerswerk bij vzw N.L.A. en vzw A.M.B. en de werkbereidheid van de verzoekende partij (concreet) motiveert. Uit het verzoekschrift blijkt daarnaast ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat *in casu* aan de formele motiveringsplicht voldaan is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gewezen op de aangehaalde elementen, in het bijzonder haar langdurige binding en verblijf in en met België, dat zij op 29 juli 2009 met een studentenvisum op een legale manier naar België kwam en sindsdien onafgebroken in België verbleef, dat haar A-kaart een geldigheidsduur tot 31 oktober 2010 had, hetgeen erop wijst dat zij eerder een legaal verblijf had, dat uit het administratief dossier, mede aan de hand van voorafgaandelijke aanvragen tot het verkrijgen van een machtiging van verblijf in het Rijk, haar langdurig verblijf in België blijkt, dat deze elementen door de verwerende partij evenwel niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat door de verwerende partij direct wordt gesteld *“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.”*, dat door de verwerende partij wordt gesteld dat zij wist dat zij zonder legaal verblijf in het land verbleef en niettemin geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij onomwonden stelt *“Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.”*, dat daarom het langdurig verblijf in België sinds 29 juli 2009 volgens de verwerende partij dus onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, waardoor er vervolgens niet wordt geoordeeld of het voor haar, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat ook verderop in de bestreden beslissing deze vaststelling kan worden gemaakt waar de verwerende partij stelt dat er bovendien ook nog opgemerkt dient te worden dat het de persoonlijke keuze van de verzoekende partij was om na haar verblijf als student hier illegaal in België te verblijven, alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst, dat dit argument bijgevolg niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, dat de gemachtigde hiermee het wettelijk criterium van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatie of

consulaire post, dat de verzoekende partij vrij is om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen, dat slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid, dat elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden, dat *a contrario* alle elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging dienen te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de stelling van de gemachtigde dat, indien de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat ze het resultaat zijn van haar eigen houding, met name door geen gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en zonder legaal verblijf in België woonachtig te zijn, hierom geen steun vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid, dat dit *in casu* niet het geval is, dat de verwerende partij daarom dient te oordelen of haar langdurig verblijf in België het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dat dit *in casu* niet gebeurd is, dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de gemachtigde niet wordt geoordeeld of het voor haar, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, dat het langdurig verblijf in België sinds 29 juli 2009 volgens de verwerende partij immers onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid omdat zij volgens de verwerende partij zonder legaal verblijf in België woonachtig is en zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat deze elementen uitsluiten omdat ze het resultaat zijn van de eigen houding, met name door geen gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en zonder legaal verblijf in België woonachtig te zijn, hierom artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, dat de verwerende partij derhalve dit element uitsluit, zonder verder onderzoek te voeren naar de vraag of het voor haar, omwille van het langdurig verblijf in België, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om haar aanvraag in te dienen in het buitenland. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hiermee het wettelijk criterium van een “buitengewone omstandigheid” schendt.

2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omtrent de “*langdurige binding en verblijf in en met België*” en de verklaring van de verzoekende partij dat zij geen bindingen meer heeft in Kameroen motiveerde als volgt:

“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.07.2009 met een D-visum als student naar België, op 31.11.2009 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart als student geldig tot 31.10.2010. Betrokkene legt ter staving van haar verblijf als student bij een vorige aanvraag, een diploma, een certificaat Universiteit Luik en resultaten van verschillende opleiding voor. Doch blijkt uit het dossier dat betrokkene niet de nodige documenten had voorgelegd bij de aanvraag tot verlening. Betrokkene wist dat ze haar regelmatig verblijf verkregen had op basis van haar studies en wanneer zij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging, er ook een einde werd gesteld aan haar regelmatig verblijf. Bovendien werd haar op 24.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 14.08.2015 diende betrokkene een aanvraag 9bis in ook deze werd geweigerd, betrokkene werd opnieuw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten betekend op 20.10.2015. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

en

“Betrokkene haalt verder aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben met Kameroen. Betrokkene beweert ook vervreemd te zijn van haar land van herkomst. Het lijkt ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden, of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Bovendien dient er ook nog opgemerkt te worden dat het de persoonlijke keuze van betrokkene was om na haar verblijf als student

hier illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”

2.8. De verzoekende partij meent dat haar langdurig verblijf in België sinds 29 juli 2009 niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar zij wist dat zij zonder legaal verblijf in het land verbleef en geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij zelf stappen diende te ondernemen om terug te keren, waardoor niet wordt geoordeeld/onderzocht of het voor haar omwille van dit langdurig verblijf in België zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Zij stelt dat hetzelfde kan gesteld worden omtrent het aangevoerde element van het niet hebben van bindingen met Kameroen, daar de verwerende partij ook hier geoordeeld heeft dat dit niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid omdat het haar persoonlijke keuze was om na haar verblijf als student illegaal in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met het land van herkomst. Zij meent dat de verwerende partij hiermee het wettelijk criterium van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, dat zij immers vrij is om alle mogelijke elementen aan te halen en slechts de feitelijke elementen die onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid, dat *a contrario* alle andere elementen wel in overweging moeten genomen worden bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in zin van voornoemd artikel 9bis. Zij meent dat stellen dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden / uit te sluiten als buitengewone omstandigheid omdat zij het resultaat zijn van haar eigen houding, dus geen steun vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet / voornoemd artikel 9bis schendt.

2.9. Artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit deze bepaling blijkt dat de in deze opsomming aangevoerde elementen onontvankelijk worden verklaard *“onverminderd de andere elementen van de aanvraag”*. Hoewel aldus het niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid van de in de opsomming aangevoerde elementen volgt uit de wet en hoewel de verzoekende partij kan gevolgd kan worden waar zij stelt dat het haar vrijstaat alle mogelijke elementen aan te halen, gaat zij er met haar stelling dat slechts feitelijke elementen opgesomd in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten worden als buitengewone omstandigheden aan voorbij dat voornoemde bepaling geenszins afbreuk doet aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de andere elementen van de aanvraag – zijnde de elementen niet opgesomd in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – te beoordelen als zijnde al dan niet buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, werd het langdurig verblijf van de verzoekende partij en het niet meer hebben van bindingen met Kameroen wel in overweging genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden, maar niet aanvaard/weerhouden als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen

buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten of zonder verder onderzoek naar/beoordeling van de vraag of de verzoekende partij omwille van dit langdurig verblijf in België en de verklaring van het niet meer hebben van bindingen met Kameroen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, werden uitgesloten.

Betreffende het langdurig verblijf en de elementen die voortvloeien uit het langdurig verblijf, met name de integratie/het privéleven in België en het niet meer hebben van banden met Kameroen, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de integratie/het privéleven in België en het niet meer hebben van banden met Kameroen *in casu* niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verklaring van het niet meer hebben van bindingen met Kameroen wordt door de verwerende partij niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, en dus niet als omstandigheid waaruit blijkt dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, om reden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag. Uit deze afweging blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij *in concreto* is nagegaan of omstandigheden aanwezig zijn, namelijk het niet hebben van bindingen met Kameroen, waardoor het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, waarbij zij over de desbetreffende verklaringen van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag. Het is voorts niet foutief of kennelijk onredelijk, bij de beoordeling of het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, er daarnaast op te wijzen dat het de persoonlijke keuze was van de verzoekende partij om na haar verblijf als student hier illegaal te verblijven en geen banden te onderhouden met het herkomstland. Immers, bij een (langdurig) illegaal verblijf wist de vreemdeling dat de mogelijkheid bestond dat zij diende terug te keren.

Betreffende het aangevoerde langdurig verblijf van de verzoekende partij werd in de bestreden beslissing voorts ook gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk waarom of op welke wijze de elementen van lang verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Betreffende het langdurig verblijf in België, stelt de verwerende partij *in casu* verder vast dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, en dus niet als omstandigheid waaruit blijkt dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, om reden dat de verzoekende partij legaal naar België kwam op 29 juli 2009, dat zij een A-kaart had geldig tot 31 oktober 2010, dat zij wist dat ze regelmatig verblijf had verkregen op basis van haar studies en dat wanneer zij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging, een einde werd gesteld aan haar regelmatig verblijf, dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 24 maart 2014 en 20 oktober 2015, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan haar wettelijke verplichting het land te verlaten te voldoen. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om langdurig illegaal verblijf waarbij meermaals geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op de illegaliteit van het verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wel degelijk waarom het langdurig verblijf niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het komt de

Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om de illegaliteit van het verblijf en het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten als redenen te vermelden waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoonde dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor zij dus tijdens het grootste deel van haar langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België en bij het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoonde dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar het langdurig verblijf grotendeels een illegaal verblijf betrof en de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen. De verzoekende partij toont niet aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Kameroen om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de elementen die voortvloeien uit haar langdurig verblijf – zoals haar integratie en het niet hebben van banden met het land van herkomst – foutief of kennelijk onredelijk zijn, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en er kennelijk voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, wat overigens niet door de verzoekende partij wordt betwist, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst op haar gezins- en privéleven/integratie in België en het niet hebben van bindingen met Kameroen, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Zij toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij hiermee artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

2.10. De verzoekende partij zet vervolgens in het verzoekschrift uiteen dat zij in haar aanvraag had aangehaald dat zij houder is van een masterdiploma in Governance and Development Policy, dat zij ook haar pastorale opleiding heeft afgewerkt, dat zij de meeste studies volbracht in Kameroen, maar ook studeerde in China, alvorens zij naar België is gekomen om verder te studeren, dat zij door haar levensloop kennis heeft kunnen nemen van verschillende culturen, dat zij zeer sterk verbonden is met het verenigingsleven, dat zij er een prominente rol speelt en zij reeds een belangrijke bijdrage heeft geleverd in de uitbouw van verschillende organisaties, dat zij deel uitmaakt van de kerk (de vzw N.L.A) en vrijwilligster is bij de vereniging vzw A.M.B, dat zij een belangrijke bijdrage levert in de uitgroei van de organisatie, zoals blijkt uit de stukken gevoegd aan de aanvraag. Zij verduidelijkt wat zij concreet aan deze vzw's bijdraagt, dat zij aangeduid werd als meest geschikte kandidaat voor pastoraal medewerker, dat vanuit de kerk wordt aangegeven dat zij haar in dienst willen nemen en dit middels een contract van onbepaalde duur, dat in de stukkenbundel bij de aanvraag om machtiging tot verblijf verschillende getuigenverklaringen worden voorgebracht waaruit blijkt wat voor een persoon zij is en welke bijdrage zij kan leveren als pastoraal medewerker, dat de verklaringen werden geschreven door allerlei personen met diverse achtergronden die verbonden zijn met de kerk, dat zij dan ook verwees naar het geheel van deze stukken waaruit buitengewone omstandigheden blijken, dat zij benadrukte in haar aanvraag om machtiging tot verblijf dat het voor haar onmogelijk is om voor onbepaalde tijd terug te moeten keren naar Kameroen voor het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, dat zij bovendien onmiddellijk aan de slag kan gaan.

2.11. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing omtrent voornoemde elementen gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Kameroen een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou gelegen zijn. Zij haalt aan dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leeft integraal deel uitmaakt van het begrip privé-leven. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen

bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene staat haar persoonlijke en sociale banden met verschillende aanbevelingsbrieven van personen die haar kennen via de kerkgemeenschap, vzw N.L.A. (...) en vzw A.M.B. (...). Doch bewijs betrokkene onvoldoende dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

en

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkene, dat ze actief is als vrijwilligster, dat uit de verklaringen zou blijken dat zij onmisbaar zou zijn de kerkgemeenschap omdat ze dag en nacht klaar staat, dat er talloze verklaringen worden voorgelegd omtrent haar vrijwilligerswerk, haar humanitaire werk en de christelijke overtuigingen die ze in de praktijk brengt, dat zij een waardevolle aanvulling voor de gemeenschap zouden zijn, dat ze erg gewaardeerd zou worden door haar omgeving, dat ze Nederlandse taallessen heeft gevolgd en dat ze werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij ontkent niet dat deze elementen in overweging werden genomen, doch betoogt dat de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing bevestigt dat de aangehaalde banden een belangenafweging noodzakelijk maken, dat de verwerende partij hiermee zelf bevestigt dat op een zorgvuldige manier de aangehaalde belangen dienen afgewogen te worden tegen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing echter geenszins in overeenstemming is met deze vereisten, dat slechts bijzonder kort wordt aangehaald dat *"Doch bewijs betrokkene onvoldoende dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen."*, waarna nog op algemene wijze wordt gesteld dat er slechts sprake is van een tijdelijke terugkeer onder artikel 8 van het EVRM, dat een concreet oordeel over de aangehaalde elementen ontbreekt in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij de aangehaalde feiten niet op een zorgvuldige manier betreft in de beoordeling naar het bestaan van buitengewone omstandigheden.

2.12. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat een concreet oordeel over de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing ontbreekt. Door louter te betogen dat het oordeel van de verwerende partij geenszins in overstemming is met de vereiste van de aangehaalde belangen af te wegen tegen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij de aangehaalde feiten niet op een zorgvuldige manier in de beoordeling naar het bestaan van buitengewone omstandigheden betreft, maakt zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Het komt immers aan de verzoekende partij toe om duidelijk in haar verzoekschrift te concretiseren waaruit de schending bestaat. Het gegeven dat de motivering in de bestreden beslissing *"bijzonder kort"* is of dat er slechts *"op algemene wijze wordt gesteld dat er slechts sprake is van een "tijdelijke terugkeer" onder artikel 8 EVRM"*, toont op zich nog geen onzorgvuldigheid aan, noch maakt de verzoekende partij hiermee een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Zoals blijkt uit wat uiteengezet werd in

punt 2.2. maakt de verzoekende partij *in casu* evenmin een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

2.13. Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de motieven vermeld in punt 2.11. wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verzoekende partij haar persoonlijke en sociale banden staft met verschillende aanbevelingsbrieven van personen die haar kennen via de kerkgemeenschap, doch dat zij onvoldoende bewijst dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijk bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij toont niet aan dat het oordeel van de verwerende partij geenszins in overeenstemming is met de vereiste dat de aangehaalde belangen op een zorgvuldige manier dienen afgewogen te worden tegen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM immers beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Echter, *in casu* maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk. Zij toont niet aan, in tegenstelling tot wat wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat haar belangen van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Zij toont niet aan dat zij bij een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen in het herkomstland via de normale procedure tot machtiging tot verblijf, verhinderd zal zijn om haar privéleven verder te zetten. De verzoekende partij beperkt zich tot een herhaling van in de bestreden beslissing reeds besproken elementen zonder concreet te verduidelijken welke omstandigheid er toe zou leiden dat zij niet tijdelijk kan terugkeren. De verzoekende partij toont niet aan dat zij haar engagement niet kan verder zetten vanuit het land van herkomst, noch dat door een tijdelijke afwezigheid van het Belgisch grondgebied haar engagement en de hieruit verworven resultaten teniet worden gedaan.

2.14. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de motivering ervan – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zoals eveneens gesteld in de bestreden beslissing verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

2.15. Bovendien stelt de Raad dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft

geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privéleven te waarborgen.

2.16. Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. Zij verduidelijkt hierbij dat de verzoekende partij onvoldoende bewijst dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zouden betekenen. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze motieven. Zij toont ook geenszins ter gelegenheid van haar verzoekschrift aan dat er wel degelijk sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden.

2.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.18. De verzoekende partij betoogt verder dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat het erg onwaarschijnlijk zou zijn dat zij geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in Kameroen waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat de verwerende partij deze stelling lijkt te onderbouwen door te verwijzen naar de tijd die zij doorgebracht heeft in Kameroen in vergelijking met de tijd dat zij verblijft in België, dat het vooreerst onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes *an sich* zonder een onderscheid te maken tussen het verleden en de meest recente verblijfssituatie, dat de gemachtigde kennelijk al de jaren van verblijf gelijk stelt en deze dan in aantal met elkaar afweegt, dat het niet getuigt van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Kameroen), dat de loutere vergelijking in aantal – van het aantal jaren – dus niet voldoet, dat de verwerende partij bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden de actuele situatie dient te beoordelen waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan elf jaar in België en, als gevolg hiervan een afwezigheid uit Kameroen van eenzelfde lange duurtijd van elf jaar, dat net omwille van de meest recente jaren van verblijf in België, het thans voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, dat het de binding is met België die voorop staat, waardoor er wel degelijk een onderscheid moet worden gemaakt door de gemachtigde tussen de verblijfsperiode in Kameroen en België. Zij meent dat de beoordeling van de verwerende partij bovendien foutief is, gezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip buitengewone omstandigheid, dat het niet relevant is of zij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Kameroen waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat het daarentegen de vraag is of het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, dat zij in haar aanvraag aangaf dat het voor haar, gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Kameroen, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging in te dienen van uit het buitenland, dat zelfs indien zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in Kameroen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zich nog steeds de vraag stelt of dit voor haar zeer moeilijk is, zoals voorzien in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat deze toetsing niet werd uitgevoerd.

2.19. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit element in overweging heeft genomen en hierover motiveerde als volgt:

“Betrokkene haalt verder aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben met Kameroen. Betrokkene beweert ook vervreemd te zijn van haar land van herkomst. Het lijkt ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden, of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Bovendien dient er ook nog opgemerkt te worden dat het de persoonlijke keuze van betrokkene was om na haar verblijf als student hier illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”

2.20. De verzoekende partij kan vooreerst niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij deze stelling lijkt te onderbouwen door te verwijzen naar de tijd die zij doorgebracht heeft in Kameroen in vergelijking met de tijd dat zij verblijft in België. In zoverre de verzoekende partij meent dat het onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes *an sich* zonder een onderscheid te maken tussen het verleden en de meeste recente verblijfssituatie, dat de gemachtigde kennelijk alle jaren van verblijf gelijk stelt en deze met elkaar afweegt in aantal, dat dit echter niet getuigt van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie en de situatie die zich voordeed in het verleden, dat de loutere vergelijking in aantal – van het aantal jaren – dus niet voldoet, is een dergelijk betoog aldus niet dienstig.

Uit de motieven van de bestreden beslissing betreffende het aangevoerde element dat de verzoekende partij niet naar haar herkomstland kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben en er totaal van vervreemd is, kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij zich niet op het standpunt heeft gesteld van de actuele situatie waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan elf jaar in België en, als gevolg hiervan een afwezigheid uit Kameroen van eenzelfde lange duurtijd van elf jaar. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat uitdrukkelijk gewezen wordt op de keuze van de verzoekende partij om na haar studies hier illegaal te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met het land van herkomst. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt gewezen op een verblijfsperiode in Kameroen.

Echter wordt erop gewezen in de bestreden beslissing, betreffende de aangevoerde omstandigheid dat de verzoekende partij niet naar haar herkomstland kan terugkeren omdat ze er geen bindingen meer zou hebben en er totaal van vreemd is – waarbij aldus niet ontkend wordt dat de verzoekende partij zich reeds elf jaar op het Belgische grondgebied bevindt – dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag.

De verzoekende partij lijkt in het verzoekschrift op zich niet te betwisten dat er nog familie, vrienden of kennissen zijn in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven.

Zij meent echter dat de beoordeling van de verwerende partij foutief is, gezien deze uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip buitengewone omstandigheid, dat het niet relevant is of zij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Kameroen waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Gezien de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen in het buitenland, zoals de verzoekende partij zelf aanhaalt, is het wel degelijk relevant en niet foutief of kennelijk onredelijk, noch in strijd met het begrip buitengewone omstandigheid, om betreffende een ‘verklaring’ dat een terugkeer niet kan omdat er geen bindingen meer zijn met Kameroen en omtrent een ‘bewering’ dat zij totaal vervreemd is van haar herkomstland, te oordelen dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag. Immers toont deze omstandigheid wel degelijk aan waarom uit de aangevoerde verklaring en bewering niet kan blijken dat het voor haar zeer moeilijk of onmogelijk is om terug te keren.

Waar zij stelt dat het daarentegen de vraag is of het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, dat zij in haar

aanvraag aangaf dat het voor haar, gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Kameroen, zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging in te dienen van uit het buitenland, dat zelfs indien zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in Kameroen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zich nog steeds de vraag stelt of dit voor haar zeer moeilijk is, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat deze toetsing niet werd uitgevoerd, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent dit element en heeft geoordeeld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag. Door louter te wijzen op haar lange afwezigheid uit Kameroen weerlegt de verzoekende partij voormeld motief, waaruit blijkt waarom de verklaring dat zij geen bindingen meer heeft met Kameroen door haar lange afwezigheid niet weerhouden wordt, niet.

Ter gelegenheid van het verzoekschrift verduidelijkt de verzoekende partij verder ook geenszins waarom het voor haar, omwille van een afwezigheid van elf jaar uit Kameroen, bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om voor korte tijd te verblijven bij familie, vrienden of kennissen in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag, noch waarom de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag.

Zij toont niet aan dat de motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn en dat de verwerende partij aldus niet kon stellen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven om te besluiten dat de in de aanvraag aangehaalde verklaring dat zij niet terug kan keren omdat zij geen bindingen meer zou hebben met Kameroen en de in de aanvraag aangehaalde bewering dat zij vervreemd is van haar herkomstland, niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

2.21. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in Kameroen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging kort verblijf, zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder korte tijd, dat de gemachtigde het criterium "korte tijd" nochtans hanteert als uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag om machtiging in te dienen, dat de tijdsperiode ontegensprekelijk van belang is in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, dat het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde deze tijdsperiode dewelke fundamenteel is in de beoordeling omschrijft als "korte tijd", zonder enige indicatie te geven over welke tijdperiode men hanteert, dat dit zelfs niet bij benadering wordt aangegeven, terwijl hieraan wel een aftoetsing wordt gemaakt, dat zij immers in deze niet-omschreven periode in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing over haar aanvraag, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat hoewel zij voor een korte periode terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen, dit geenszins het geval is voor een langere periode. Zij heeft dan ook geen belang bij een betoog dat niet wordt verduidelijkt wat begrepen wordt onder een "korte tijd". Bovendien vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. In die optiek is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor "korte tijd" zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

2.22. Uit het voorgaande, en mede gelet op het feit dat de verzoekende partij de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat, blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Door louter voor te houden dat zij het fundamenteel oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, toont zij dit evenmin aan.

Een schending van artikel 9*bis*, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.23. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER